

# מבית

שבועון קבוצת יבנה



י"ט באייר תשפ"ב - (20.5.22)



מפגש "צוותא" בין חברי הגיל השלישי לבין "הטילונים" (כיתות ט'-י') עם חנוכת המועדון החדש של הטילונים ב"בית עדנה".

## שבת פרשת פְּקֻדֵי

כניסת השבת - 19:12 צאת השבת – 20:17

## ואני תפילתי לך

תפילת מנחה בימי החול – 19:30

שבת פרשת בחקתי

19:12 - הדלקת נרות

19:22 - מנחה, קבלת שבת, ערבית

---

08:30 - שחרית ומוסף

13:30 - מנחה גדולה

17:30 - מנחה קטנה

20:17 - צאת השבת



לאחר תפילת מוסף, יתקיים שיעורו של

נח חיות

אחרי תפילת מנחה - שיעורו של זאב ספראי

מסכת שביעית

17:45 לימוד הורים ילדים חווייתי לילדי

כיתות א-ו' בבית המדרש

## מלא טוב !

\* לקארן ואבשלום כהן ולכל המשפחה לנישואי ליאור ודני.

\* לבר המצווה יאיר קנדל, להורים נטע וניר, לסבתא וסבא לאה וצבי אפרתי ולכל המשפחה.



## להתראות במחנה !

\* חתונתם של עזרניקסטר ושקד תתקיים ביום רביעי, כ"ד באייר (25.5).

שבת שבע ברכות בשבת פרי" במדבר", כ"ז באייר (28.5).

\* חתונתם של שושן נחליאל ושיזף תתקיים ביום רביעי ט' בסיון (8.6).

שבת שבע ברכות מחוץ ליבנה.

לבעלי השמחות עדיפות בקבלת דירות אירוח.

"תורה פירושה חוק. אבל פירושה גם הוראה, הדרכה, הנחיה, או באופן כללי יותר הַכְנָנָה. בדרך כלל **חוק וסיפור** הם שתי סוגות ספרותיות נבדלות והחפיפה ביניהן מועטה ביותר. ברוב ספרי החוקים אין סיפורים, וברוב יצירות הסיפורת אין חוקים. אין שום טקסט קנוני הכורך יחדיו את החוק ואת סיפור קורותיו. התורה היא שילוב ייחודי של נומוס ונרטיב, של היסטוריה וחוק, של חוויותיה המעצבות של אומה עם הדרך שבה שואפת אומה זו לחיות את חייה הציבוריים, בלי שתשכח את הלקחים שלמדה על בשרה. התורה מצרפת יחדיו חזון ופרטים, טוב יותר מכל ספר אחר.

חייב להיות חזון שייתן לנו השראה ושיאמר לנו מדוע עלינו לעשות את מה שמבקשים מאיתנו לעשות. חייב להיות נרטיב: קרה כך וכך, אנחנו כאלה וכאלה, וזו הסיבה שהחזון כה חשוב לנו. ואז מוכרח להיות חוק, קוד ותשומת לב קפדנית לפרטים. פרטים המאפשרים לנו לתרגם את החזון למציאות, ולהפוך את כאבי העבר לברכות העתיד. שילוב יוצא דופן זה, שכמעט אינו קיים בשום קובץ חוקים אחר, הוא הנותן לתורה את כוחה העל-זמני".

בפסוק הראשון של הפרשה יש שתי מילים שלכאורה נרדפות – 'חוקות' ו'מצוות'. וכך כתוב בו: "אִם-בְּחֻקֵּי תֵּלְכוּ וְאֶת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם אֹתָם" (ויקרא כ"ו, ג'). רש"י על הפסוק מפרש: "אִם-בְּחֻקֵּי תֵּלְכוּ – יכול זה קיום המצוות? (לא, שהרי) כשהוא (הפסוק) אומר: תִּשְׁמְרוּ וְעֲשִׂיתֶם את כל המצוות, הרי קיום המצוות אמור. הא מה אני מקיים אִם-בְּחֻקֵּי תֵּלְכוּ? שיהיו עמלים ב(לימוד) תורה. וְאֶת מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ – הוּ עמלים על מנת לשמור ולקיים". כלומר, לדעת רש"י לא מדובר בשתי מילים נרדפות אלא בשני אופנים של מימוש האמונה. במילה 'חוקות' הכוונה ללימוד תורה מעמיק, ובמילה 'מצוות' - לביצוע הנלמד ממנו באופן מעשי.

סביר להניח, שמה שהשפיע על חז"ל להגדיר את התורה שבעל פה במילה 'הלכה' היו המילים "אִם-בְּחֻקֵּי תֵּלְכוּ" בפסוק הנ"ל. כי 'הלכה' היא מילה שמסמלת הליכה, פעילות ודינמיות. ואולי הגדירו זאת כך גם מתוך אסוציאציה לציווי הראשון שקיבל היהודי הראשון – "וַיֹּאמֶר ה' אֶל-אַבְרָם לְדַלְדֹף...". הרב יונתן זקס בדבריו לפרשת 'משפטים' בספרו "שיג ושיח" משלים יפה את המפורט לעיל:

**שלושה ספרים חדשים**

לאחרונה יצאו **בדפוס** שלוש מסכתות חדשות של "משנת ארץ ישראל": **קידושין, גיטין וסוטה**. יש לנו מספר מאוד מצומצם של ספרים, ואותם ניתן להזמין בחנות.

דינה וזאב ספראי



## ק' הילה

ותהליכי המעברים לבתים חדשים – המקום עלה על גדותיו והיה צר מלהכיל. לכן אנו מתמקדים רק בטקסטיל ולא בחפצים. גם בתחום זה העבודה רבה. 80% נתרם באופן שוטף לעמותות ולגופים נזקקים. עבודת המיון לוקחת זמן ותפוסת נפח, לכן נאלצנו לסגור למספר שבועות. בנוסף – רגע לאחר פורים, מחסן התחפושות קולט חזרה את הפריטים והתחפושות וגם שם - השקיות עולות על גדותיהן. צריך לבדוק מה חזר נקי, מלוכלך או מקולקל, ולטפל בהתאם. ההשאלות וההחזרות מתועדות. במקביל, באים חברים וגופי חינוך לבקש פריטים לקראת פסח וליל הסדר ובהמשך, להצגות בחגי אייר וסיון, וכן להצגות סיום ולהצגות במסגרת בגרויות באמנות הבמה בבית הספר, כך שהמקום רוחש חיים ומלאכה רבה.

### **אז עכשיו יש שקט בכל החזיתות ...**

לא ממש. לפנינו קיץ שופע באירועים ובשמחות, וכל אירוע דורש היערכות לכביסתן של המפות והכנתן לאירוע הבא.

### **משפט סיום?**

שנרבה שמחות ושנוזכה לעזרה ולמתנדבים בחגי תשרי הבעל"ט. זאת הזדמנות להביע הערכה לכל עובדי הענף שפועלים ביסודיות ובמרץ, מי מלפנים ומי מאחורי הקלעים, ומשרתים את הציבור בנאמנות רבה.

### **מאחורי תאי הכביסה**

מבט אל התאים המסודרים של הכביסה הנקייה במחסן הבגדים, מגלה שבענף הזה קורים דברים.

"מה זה אומר?" שאלנו את אושר.  
"התגברתם סוף סוף על פסח?"

אושר: זה אומר, קודם כל, שאני ליברמן רואה בזה חשיבות, ומדי פעם היא גם מעדכנת חברים שהתא מלא וכדאי לפנות מקום. ובעניין פסח - אכן, סוף סוף יצאנו מעונת השיא שתחילתה בפורים וסופה בלי"ג בעומר.

**עכשיו, כשאתם שוקלים כביסה, את יכולה לתת נתונים?**

במהלך כל התקופה כיבסנו כ-40 טון. 40 מכונות ביום, בממוצע!

### **ואיך הסתדרתם עם הגיהוץ והקיפול?**

תודה לאל, בזכות עזרה מצד הנוער וחברים מכל הגילאים, בעיקר באגף הקיפול, התגברנו על עומסים. העזרה שקיבלנו היתה מאוד משמעותית ואנחנו אסירי תודה למי שסייע.

**אגב, העונה ה"בוערת" נוגעת גם לאגפים**

**אחרים בענף, כגון יד שנייה והמתפרה?**

אושר: בענף המתפרה, חלק גדול מהמאמץ מושקע ב"מבצע שעווניית" - גזרנו מעל 140 מפות, שזה 305 מטר מפות שעווניית!  
בגזרת יד שנייה – השנה, סביב פורים ופסח

## הניצחון של נטע

כימאי מצטיין, והלילה הוא ממריא חזרה לארץ, בלי גביע, אבל עם הרבה אמונה ונאמנות לערכים".

שיחה על יד מכונת הקפה עם **אסתר יוסף**, לימדה שהפרסום הזה עורר הדים נרחבים. הוא הופיע באתרים שונים באינטרנט, נטע קיבל מכתבים רבים, בין היתר מחבריו מבלגיה עוד מתקופת השליחות, וזכה לקבלת פנים מרגשת בבית הספר ובקיבוצו. גם לכנסת הגיע הנושא – בנאום של ח"כ אורי מקלב (יהדות התורה) ביום רביעי האחרון. מקלב פנה לשרת החינוך: "מדינת ישראל היא מדינה יהודית ששמירת השבת היא ערך מרכזי בה. יש לראות ולמצוא את הדרך לתת לנער, פה בארץ, את הבמה הראויה לו. את מה שלא קיבל שם בגלל שמירת השבת...". כתגובה, הודיעה שרת החינוך כי משרדה ישקול פיצוי הולם לנער שכיבד את השבת והדברים ייבדקו גם ברמה הבינלאומית. (עפ"י אתר "כיכר השבת").



נטע (עם כיפה) בתחרות.

נטע אייגר, נכדס של אסתר ויהודה יוסף, כבר "כיכב" ב"מבית" בשנה שעברה, לאחר שזכה במדליה בתחרות עולמית של בני נוער, בכימיה. אז, התחרות התקיימה בזום. השנה זה היה שונה, וזכה לפרסום ניכר, דווקא משום שנטע הגיע לתחרות אך לא השתתף בה. סיון רהב מאיר פרסמה באתר שלה (בטור: "החלק היומיי") מכתב ששלחה לה נחמה שפילמן:

"שלום סיון. שמי נחמה שפילמן, מנהלת החינוך החברתי בקיבוץ טירת צבי. נראה לי חשוב לפרסם את הסיפור הבא:

נטע אייגר, נער בכיתה י"א מהקיבוץ, נסע להתחרות בחו"ל באולימפיאדת מנדלייב הבינלאומית בכימיה (אגב, נטע הוא צאצא של הרב עקיבא אייגר, שהיה מפורסם בגאונותו).

מישראל נשלחו לתחרות ששת הכימאים הצעירים הטובים במדינה, וביניהם נטע. הוא הצטיין בשני השלבים הראשונים אבל לצערנו, מבחן המעבדה השלישי והחשוב נערך בשבת האחרונה.

למרות ההבטחות המוקדמות לאפשר לנטע להיבחן ביום שישי או במוצאי שבת, בפועל לא איפשרו לו לעשות זאת. לדעתנו, ישראל צריכה להתעקש על כך כמדיניות רשמית, ולא כטובה פרטית לנטע.

בסופו של דבר, נטע לא ניגש למבחן בשבת. מבחינתנו - הוא עמד במבחן אחר. בקיבוץ ובבית הספר שלו בשדה אליהו מכינים לו קבלת פנים של אלוף העולם. הוא התכוון לתחרות הזאת שלוש שנים תמימות. הוא

## המומחה מס. 1 בארץ לשעוני סיטיזן

לשעוני "עדי" שני שענים חדשים, ובזמן הזה העברתי מה שיכולתי, אבל גם זה לא מספיק. מה שתפסו - תפסו. ומה שלא, אמרתי להם להתקשר. אני תמיד זמין ומייעץ להם.

### **משהו לסיום?**

התקופה של העבודה בשעונים היתה עבורי מאתגרת מאוד ויפה מאוד. הייתי ממשיך לעבוד אם זה לא היה כל כך רחוק. הייתי יוצא מנתניה מוקדם בבוקר והגעתי די מהר, אבל בערב היו פקקים והנסיעה היתה ארוכה ומתישה מאוד. לפני הקורונה הייתי מגיע ברכבת, ורמי עפרוני היה מסיע אותי מהרכבת. הוא היה אדם מדהים. אף פעם לא חיכיתי לו. תמיד היה לפני. מאז הקורונה עברתי לנסוע ברכב.

סיימתי את עבודתי, אבל הקשר עם החברים במפעל נמשך. זאת חברות של ממש!"  
תודה למישהו ולאכס, בתקווה שהם ירוו נחת, ושמחליפיהם – יתמקצעו ויתחברו בהקדם.

מפעל השעונים נפרד משני שענים ותיקים, מישהו ולאכס. שאלנו את אלכס אדלר מה הרגשתו בסיום התפקיד.

אלכס: זה קשה. בכל השנים שעבדתי בקיבוץ, 22 שנה, התחברתי מאוד לאנשים ולקיבוץ. זה לא פשוט אבל היה צריך להחליט באיזה שהוא יום שזה מספיק.

### **יש משהו שמייחד עבורך את המפעל?**

זה כמו משפחה אחת. המפעל נהיה כמו הבית השני שלי. ברבע לשש יצאתי לעבודה וחזרתי בשעות הערב. כל היום הייתי מחובר לעבודה, לאנשים, וזאת חוויה מיוחדת שיוצרת קשר עמוק.

### **יש הרבה מומחים לסיטיזן בארץ?**

אין בארץ מומחים לסיטיזן. אני עם שעוני סיטיזן עוד משנת 1976. צריך הרבה ידע וניסיון. גם לשען מקצועי יקח זמן, עד שהוא יתפוס את כל העניינים האלה.

### **העברת "סודות מקצועיים"?**

העברתי כמה שיכולתי. לפני חצי שנה קיבלו



"זה כמו משפחה אחת" (ציטוט מדבריו של אלכס)  
עובדי "שעוני עדי" בתמונה 'משפחתית' בטויל הפרידה מאלכס ומישהו.



# ירקונים

מס. 1

..מתאוששים

## מה רע במער'ר?

לצד כביש גדרה-רחובות מתנוסס רכס הכורכר הגבוה ביותר במישור החוף הדרומי. המערות שנחצבו בו, שיחי הצבר הענפים ועצי החרוב הרבים, מסתירים סודות קסומים לאורך אלפי שנים.

לרגל פתיחת האתר כגן לאומי, נקדיש לו את סיור ההתאוששות.

**יום שני, כ"ב באייר תשפ"ב, 23.5.2022**

יציאה : 17:00 חזרה משוערת : 20:30.

בשלהי האביב ופתחא דקייטא, מומלץ להגיע במכנסיים ארוכים, נעליים, כובע, מים, מקלות הליכה.

הסיור מתאים למשפחות. אנו קוראים למשפחות ולאחרים להצטרף אלינו, ולסייע במאמצי ההצעה והריענון של החוג. חברים המעוניינים להיכנס לרשימת התפוצה של ירקונים - צרו קשר עם אריה ברנע.

קפה ועוגה - עליכם.

**שערי ירקונים פתוחים לכל**

## שיר הוקרה לאנשי הדממה

זה הזמן תודה להוקיר  
לשלח פרח וחיוך מאיר  
לאנשי הסאונד והמאור  
שלקבלנו נותנים מזור  
קוץ אביב סתו וכפור  
365 יום בשנה בקביעות  
את קולנו משמיעים ברחיפות

תודה לאלו האנשים  
גם אם הימים קשים  
אנשי הקול והמאור  
אותם קל לזכר

ולכן זה המקום והזמן  
להלל לשבח כמובן  
את אנשי הדממה  
התאורה והקול ...  
על סיוע היום ואתמול  
ע.ע

הם יוצאים חרש מהבית  
אל מקום חשך שמיר ושית  
עוסקים נאמנה במלאכתם  
לעתים עם עזרה  
ברוב המקרים לבדם  
הכל מתוך שמחה וחיוך  
ללא ריב מדון וחפז

הם אנשי התאורה וההגברה  
שעושים גילות קמים  
נענים לכל בקשה ודרישה  
קלה מביכה מוזרה וקשה  
והכל נעשה ברנע ובטוב  
רק תבקש יבצע בקרוב



### נעלה את ירושלים על ראש שמחתנו

השנה נחגוג את שמחתה של ירושלים בקיבוץ.

❖ ביום שישי כ"ו באייר (27/5) בשעה 12.30 –

**קבלת שבת עם רוחמה רז** - שירי ירושלים וקיגל ירושלמי. מוזמנים לשמוח בפרגולה.

❖ ביום ראשון כ"ח באייר (29/5) – מוזמנים למזרחוב שר ומנגן, שוק אוכל, "ירושלים גוונים  
סביב לה" – חוויה ירושלמית חגיגית עם משה תורג'מן - במשטח. עוד פרטים בלוח המודעות.

*עם תרבות ואדת התרבות*



## היציאה מאגואס קליינטס / שמשון גוטליב

הבטחתי ל"מבית" סיפור, ואקיים.

הזומנו ע"י ענת, בת הזקונים, לפרו לפרק הסיום במסעה ביבשת דרום אמריקה. לא ידענו עד כמה היא רצינית בהצעתה ואנחנו מצידנו, לקחנו זאת בבת שחוק. ככל שעבר הזמן הבנו שיש פרו בגו. כן, אני רצינית, אמרה ענת באחת משיחות הטלפון. אתה ואימא מגיעים אלי, וביחד נבקר במאצו פיצו. לא ידענו אם להיענות לבקשה, אך עפרה דפקה על השולחן (דפיקה מספר 1) והודיעה: נצא בגאון, מותנינו חגורים ומקלות בידנו, בראש זקוף, כבני ישראל היוצאים ממצרים. המועד שנקבע היה מכשבווע לפני הפסח ועד למקרת הפסח. וכך זכינו לחגוג בניכר, זכר לניקוי פסח וחג פסח.

נקראנו לקוסקו, עיר הבירה העתיקה של בני האינקה, השוכנת בגובה 3,400 מטר והיא היפה בערי פרו. היא גם תהפוך למרכז חיינו למשך שבועיים וחצי. היינו כחולמים. חברים עודדו אותנו ועם הרוח הגבית הזאת, עלינו לטיסה. נערכנו נכון וחכם. בחרנו מלון במיקום מושלם, 200 מטר מבית חב"ד, 100 מטר מהסופר, 50 מטר ממכבסה וחמש דקות ממרכז העיר הסוערת והצבעונית.

טיול עם הילדים שבו הם אלה שלוקחים אותך ביד, לאחר שבמשך שנים אתה עשית זאת להם, זה בבחינת "הזרעים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה וְקִצְרוֹ". ורק אציין שזו לא הפעם הראשונה שזה קורה לנו. בכל פעם זה אושר גדול וחוויה מיוחדת. קל להתמכר לכך.

מה עושה את ההבדל הגדול?

זו המהירות. זה המגע הרך שלהם במסך המכשיר הנייד, שנראה כמו איבר ביוני שהושתל בכף ידם. ההקלדה היא כל כך מהירה, שקשה לך לעקוב אחר האצבעות שלהם, שמרצדות על המסך, וזאת תוך כדי

הליכה בעיר הסואנת, ניווט בשטח בנוי, תוך כדי שליחת הודעות למוציילרים, תוך כדי קבלת תשובות ותוך כדי עיבוד המידע. תוך כדי, הם גם עונים לשאלות הקשות שאתה שואל ובסוף גם דואגים שתשתה מים. מדהים ומרגש כאחד. וכשלא נשאר פרטה בכיסם, הם ממש לא מתרגשים מכך, וזאת עוד נגלה בהמשך. ממש חיים ביקום מקביל.

### סיפור עצמו, וכיצד הצלחנו לצאת בשלום מעיירה נידחת

כבר התרגלנו לחיים בגובה הרב, וביום הראשון של חוה"מ ארזנו מצות ושאריות חרוסת ויצאנו למסע למאצו פיצו, גולת הכותרת של הביקור בפרו. חיכתה לנו דרך ארוכה בארץ לא זרועה. בשעת צהריים יצאנו ברכב, נסיעה 'קצרה' של שעה וחצי, עד לתחנת הרכבת הקרובה, שם המתינה לנו רכבת תיירים שבה נסענו עוד שעתיים וחצי, עד לעיירה מבודדת בשם **אגואס קליינטס**. עיירה קטנה וציורית, שהדרך להגיע אליה היא או ברכבת או ברגל, ואין בה כל אמצעי תחבורה אחרים. היא הנקודה ממנה יוצאים מטיילים רבים לראות את אחד משבעת פלאי תבל החדשים, המאצו פיצו, הסמל המוכר ביותר של אימפריית האינקה. אם תיעצר תנועת הרכבות וגם יְדִידָךְ רְפוּת וּבְרָכֶיךָ פְּשָׁלוּ, כנראה תצטרך להישאר בעיירה עד שתחזור הרכבת לפעול.

לאחר לינת לילה בעיירה אליה הגענו יום לפני כן, קמנו השכם בבוקר ויצאנו לתחנת האוטובוסים ומשם עלינו לאתר המסתורי והכל כך נחשק. יש העולים ברגל, אך אנחנו החלטנו להיות מקוריים ולהשתמש בתחבורה הציבורית, כמו עוד רבים אחרים שהיו מקוריים כמונו. לאחר נסיעה של חצי שעה



נשארנו עוד לילה בעיירה, במלון די עלוב, וניצלנו את זמן בין הערביים לרחצה במעינינו החמים. בבוקר קמנו כשבידינו נותרו כ-27 שקלים בלבד (30 סול) וכספומטים ריקים. הלחץ, אצלי לפחות, התחיל לעלות, אך בתנו הקטנטונת שמרה על קור רוח, כנ"ל. התחלנו לנוע בעיירה מכספומט לכספומט וכולם השיבו פנינו ריקים. שוטר נחמד הוביל אותנו לכספומט שניצב בפינה נידחת ומוסתרת, ומשם באה הישועה ובא לשוטר טיפ ראוי. נשמנו לרווחה והסדרנו נשימה. בהמשך, יהיו אלה אותם השטרות שיעברו מיד ליד וישיבו אותנו לחוף מבטחים. שוב ירדנו לתחנת הרכבת ושוב הושבנו ריקים. נאמר לנו שכנראה השובתים הזועמים פגעו במסילת הרכבת. הרבה ברירות לא נותרו לנו.

ענת, שהיתה לה אחריות הורית כבדה, דפקה על השולחן (דפיקה מספר 2) והודיעה שאנחנו לא נשארים בעיירה עוד לילה אחד נוסף. ענת, שראתה בי את החוליה החלשה בשושלת, היישירה מבט לעיני ושאלה: האם תוכל למסע? ואני הזדקפתי והכרזתי: הנני נכון, באשר תלכי - אלך. וכי מה יכולתי להשיב? היה ברור שלא אתהלך כאיילה קלת רגליים, אבל גם הבטחתי שלא אתנהג כברווז צולע. בשעת צהריים יצאנו למסע המילוט מהעיירה. שיתפנו את חברינו בארץ בדילמת האסיר שאליה נקלענו, אך הרגענו את כולם שלא נלך בדרך בה יש ליסטים וחיות רעות.

עמדנו בשער העיר מאצ'ו פיצ'ו. אם הגעתם לפרו - אל תוותרו!  
כבר בתחנת האוטובוסים נפוצו שמועות, שהולכת להתקיים שביתת חקלאים, אגרסיבית, שעלולה לשבש את תנועת הרכבות, וייתכן שלא נוכל לשוב לקוסקו כמתוכנן. העדפנו להכחיש ונהנינו במאצ'ו פיצ'ו עד כלות. הביקור בעיר המרשימה ביותר שנבנתה על ידי בני האינקה, ניתקה את חוט המחשבה שלנו. אם תהיה בעייה - נתמודד.

תקועים בעיירה

חזרנו לעיירה והמציאות היכתה בנו כברק. ההודעה על הפסקת תנועת הרכבות ללא הידיעה מתי היא תתחדש ואם בכלל, גרמה לנו לעמוד על קרקע ממש לא בטוחה. תחושת חידלון. קיבלנו החלטה אסטרטגית, אין ייאוש בעולם כלל. ובכלל, על מי נלין?

נתקענו בעיירה עם עוד אלפי מטיילים, וכך היה לנו קל יותר לאסוף את השברים ואת המידע. שמועות נפוצו שיש אופציה של מילוט רגלי במחיר 10 ק"מ. קושי נוסף גילינו, תוך כדי, היה מחסור בכסף מזומן. כספומטים התרוקנו וה"שושנה המקומית" כנראה בחופשה, ואף אחד לא החליף אותה.

לנו עוד היו ימים לנשימה אך מי שהיה צריך לטוס למחרת, מצא את עצמו בבעייה לא פשוטה. שמענו קולות בעברית המשועים לעזרה. מצב לא פשוט. קבוצת ישראלים שלא היתה להם ברירה, יצאה עוד באותו לילה למסע רגלי לאורך פסי הרכבת, תוך שימוש בפנסי המכשירים הניידים שהאירו את דרכם. הם הגיעו לנקודת היישוב הקרובה לאחר כ-3 שעות הליכה. משם הם חילצו את עצמם ברכב, אך היה עליהם לנסוע בו עוד 7 שעות בדרך עקלקלה. חתיכת "יום עבודה". בלילה, ההליכה לאורך פסי הרכבת מורכבת, אך ביום זהו מסלול הליכה חביב מאוד, והוא חלק מטראק שמאוד ידוע באזור.

ממש ביציאה, אנשי התיירות של העיר בירכו אותנו לשלום וחילקו לנו, ליוצאים, מים קרים. באותן שעות, רבים שלא נותרה בידם ברירה, המשיכו לצאת מהעיר רגלית לכיוון תחנת הידרואלקטריקה, נקודת היישוב הקטנה שממנה ניתן לצאת ברכב ללא כל בעיה.

התחלנו ללכת, מאמינים בכל ליבנו בצדקת הדרך, אני - מקלי בידי, עם שתי העלמות, סלינו על כתפינו ומזוודת טרולי ביד. לאחר כמה מאות מטרים פגשו אותנו שני מקומיים נחמדים עם עגלות מסע ממונעות (סוג של עגלת מזוודות) שהציעו לקדם אותנו, כך שיהיה עלינו ללכת רק שעה. מי שמאמין לא מפחד ולכן האמנו להם. ענת, שהספרדית הפכה להיות אצלה כמעט כמו שפת אם, ניהלה משא ומתן מזורז על גובה התשלום וכשהושגה הסכמה, עלינו על העגלות. המשא ומתן אמנם הצליח אך התמורה, מרחק ההליכה שחסכנו, לא היה כפי שהובטח לנו. התברר ששעה פרואנית, בפועל, היא שוות ערך לשלוש שעות הליכה. ירדנו מהעגלות והתחלנו ללכת ברגל לאורך פסי הרכבת. הרגשה של "גורשנו מהעיר".

הטרולי התחיל לקרטע ולא היה לו כל סיכוי לשרוד את המסע והנה, כמו מלאך משמיים, פתאום התגלה לעינינו פורטר (סבל מקומי בלעז) נוטה ליפול, עם מריצה עמוסת תיקי מוציילים. קפצנו עליו בשמחה והוא שמח שיוכל לעשות עוד "מכה". כסף עבר מיד ליד ונפרדנו בשלום מהמזוודה הקטנה

ומעוד ציוד שנישא עד כה על גבינו. כל הציוד הזה ימתין לנו בנקודת הסיום. לא היה לו קל, ואנחנו הסכמנו שאנחנו לא נרחם עליו והוא לא ירחם עלינו. הסתפקנו ב-ה' ירחם, וכך אכן היה. מכאן הצעדה היתה קלילה ומרתקת.

מצד אחד זרם נהר הארמומבה ומצד שני הגיונגל הסבוך, ופסי הרכבת ביניהם. פסטורליה! כמו שצינתי, לאורך המסלול פגשנו ישראלים רבים שנתנו לנו תחושה של פה ושם בארץ ישראל.

לאחר שלוש שעות, כשעה לפני החשיכה, הגענו לתחנת הידרואלקטריקה שממנה יכולנו לחלץ את עצמנו ברכב. רכב החילוץ שנשלח כדי לחלץ אותנו התעכב, והיינו חייבים לעזור לעצמנו בבחינת "אם אין לי מי לי". ענת קראה לאמיגו, נהג מקומי, שניאות לקחת אותנו, ושוב עבר כסף מיד ליד. החילוץ היה בחושך, בדרכי עפר, עם נהג שבהחלט הפתיע אותנו ביכולות הווירטואוזיות שלו. לא אומר שחששנו ובכל זאת, למרות העייפות המצטברת, לא הרשינו לעצמנו לעצום עין.

כעבור כשעה וחצי עצרנו, הרכב והנהג התחלפו, המשכנו בדרכנו ואז, ירד עלינו הערפל. היה זה ערפל שלא רואים בו ממטר והנסיעה היתה במהירות ממוצעת של 10 קמ"ש, כנראה על שפת תהום, אבל האמת שלא ראינו אותה. כך נסענו כסומא ב\*אורובמבה כשעתיים. הנהג, שבטח הצטער שלקח את הנסיעה הזו, לעס עלי קוקה ונשאר עירני ושלן. ואם אני כותב את כל זה, סימן שבסוף הגענו בשלום הביתה. אבל מסוים הערפל התפוגג. אבל זה לא שנשמנו לרווחה, אלא היה עלינו להמשיך לעבור את כל מחסומי החקלאים, שבינתיים הלכו לישון. עברנו מחסומי בולדרים שלשמחתנו היו



בהם פרוצות. מסע חילוץ של 12 שעות הגיע לקיצו ושוב נשארנו רק עם 30 סול ביד. חזרנו למלון וסיכמנו שהיה ממש כף. מסע מטורף, מטריף ומעצים.

הבטחתי סיפור וקיימת.

\*אורובמבה הוא נהר בפרו שאורכו 725 ק"מ והוא חלק

מאגן הניקוז של נהר האמזונאס

## שימור עובדים ועבודת חוץ / זאב ספראי

'קִיבוץ'. אין ספק גם שיכולת הביצוע של הקיבוץ חזקה יותר כאשר ענפי המשק מוחזקים על ידי חברים. קל יותר להתגייס למשימות, בין אם זו הפקת הצגה, תרומה ליישוב שכן או נניח, תחזוקת משק ילדים.

כמובן שהשואפים לחיסול הקיבוץ, כמקום שיתופי, רואים במצב הוכחה עד כמה לא ניתן לקיים משק שיתופי, אבל לדעתי הם "תופסים טרמפ" על הבעייה הארגונית. האמת היא שהבעייה זהה בכל התעשייה העירונית הפרטית. גם בקיבוצים שבהם הונהגה משכורת דיפרנציאלית, הבעייה זהה. חברי הקיבוץ לא עובדים בענפי הקיבוץ, והענפים מופעלים על ידי עובדי חוץ. אז השותפות איננה הבעייה.

רק לשם אילוסטרציה, לפני מספר חודשים מרכז המשק דיווח על מערכת משקית של קיבוץ אחר (מה'מתחדשים'), עמם עמדנו בקשר עסקי. אגב אורחא הוא גם סיפר שכל עובדי המערכת הם שכירים, להוציא חבר קיבוץ אחד קשיש, איש מופלא, הממשיך לשאת בעול, למרות גילו. זו דוגמא אחת למציאות רווחת בכל הקיבוצים, כולל הקיבוצים שבהם המשכורות דיפרנציאליות לחלוטין.

מהניסיון, ניתן להפעיל מערכות מסובכות, וגם את הקיבוץ עצמו, על ידי שכירים. כך עובדים ברוב המפעלים בעולם. המנכ"ל איננו הבעלים וגם לא בנו או בן דודו, אלא מנכ"ל שכיר. אפשר איפוא להפעיל כך גם רפת או מפעל שימורים. הבעייה בעיקרה איננה כלכלית אלא חברתית - איבוד תחושת ה'בית'.

מספר מאמרים פורסמו בנושא זה ב"מבית" ודברים נאמרו באספה. את כולם ניתן לתמצת במשפט קצר. חברינו עוזבים או 'נוטשים' את המערך המשקי והשירותי בקיבוץ ועוברים לעבוד בחוץ. הבעייה איננה 'יבנאית' טיפוסית, אלא היא בעייה של כל המשק בארץ וכנראה של עוד ארצות רבות בעולם. זו הייתה גם בעייה בעבר אך החרیפה בדור האחרון, בו צעירים רואים בכל תעסוקה שלב בהתפתחות, מצפים מעצמם לעבור ממקום למקום, וליהתקדם'. מסתבר שיש גם מקומות עבודה בעולם הדוחפים לחילופי עובדים, ושמונה שנים נחשבות לקדנציה ארוכה במיוחד.

שמענו את הזעקה, קראנו גם הצעות לפתרון, ואני מנסה לתרום לדיון משהו, מכיוון אחר. בעבר התמודד הקיבוץ עם הבעייה בעזרת 'רגולציה' וחוקים נגד עבודת חוץ. כל מי שמכיר אותי, יודע עד כמה הטריד אותי הנושא, באופן אישי, וכמה חשתי 'אשם' על שלא הצלחתי להשתלב בעשייה המקומית. כיום ה'רגולציה' (החלטות האספה) השתנתה, הסכר נפרץ וקברניטי הקיבוץ האחראים על מערכי העבודה מתמודדים עם הנושא, או מרימים ידיים באנחה. כל השנים, לא חשבתי שעבודת פנים היא חלק מתורת הקיבוץ. כמובן שהשותפות מתחזקת כאשר כולם עובדים יחדיו, נפגשים לקפה בבוקר, ונפגשים ומתחככים במקום עבודה גדול אחד. ברם, זה לכל היותר אמצעי לעידוד החברות, ולעתים גם להגדלת המתיחות הפנימית. אך אין זה חלק מעולם הערכים של

יש ספרות מחקר שלמה בנושא תחזוקת עובדים ושימור עובדים. מתברר שאנשים מוכנים לעזוב מקום עבודה ליד ביתם ולנסוע יום בפקקים שלוש שעות הלך וחזור, ובלבד, למצוא עבודה מעניינת שתיתן להם תחושת התקדמות ויצירה. חברינו, הבוחרים לעבוד בחוץ, גם הם מקבלים עליהם את יום העבודה הארוך יותר, מתוך אותה סיבה. ומאידך גיסא, אנשים מוכנים לעזוב תנאי עבודה נוחים, כשכירים, לטובת עצמאות, תחושת בעלות, המשכיות של מפעל משפחתי, תפקיד ציבורי וכן הלאה.

בעיית היסוד, לדעתי, היא שהמשק שלנו הוא בעל טכנולוגיה נמוכה, אך טיפוס החברים שאנו מחנכים (בנים שאנו מחנכים, ונקלטים שאנו קולטים) הם לא עובדים טיפוסיים לעבודות מסוג זה. כך למשל, גם אם חברינו מוכנים להתגייס בחדווה לכיסוי בור תחמיץ, הם לא הטיפוס שמוכן יהיה לעבוד עבודה כזאת במשך ימים ארוכים.

הפתרון המוצע ברוב הספרות הוא חיזוק תחושת השותפות. אצלנו, דרך פעולה זו הרבה יותר טבעית, שכן השותפות איננה 'תחושה' או 'חוויה', אלא מציאות חברתית

ומשפטית. הנתון היחידי העובד למעננו בתחום זה, הייתה צריכה להיות תחושת השותפות. חברים, שהם צוות המפעיל יחדיו את המפעל. יש מנכ"ל ויש עובדים מתחתיו, אך יש צוות שנאבק יחדיו בשביל חבריו, שהם שותפיו. השותפות איננה הבעיה - היא הפתרון, כך לפי ספרות המחקר הקיימת. אינני יודע כיצד לבצע זאת בתנאי היום. אני מכיר רק את התנאים במקום עבודה אחד בחוץ, שם הצלחנו לייצר שותפות כזאת, ואכן כמעט שלא חווינו תהליכים של נטישת עובדים. (להיפך). אבל זה מקום עבודה בעל אופי מיוחד. אכן, קשה ליצור תחושת שותפות במפעלים גדולים, אך ניתן לשפר בהרבה את המצב הקיים. במקרים המעטים שאני מכיר, בהם בחר חבר לעבוד בחוץ, אני תוהה אם מוצו צעדים של פיתוח תחושת השותפות.

מנהיגות הקיבוץ צריכה לחשוב, חשיבה אסטרטגית, כיצד לשלב בחיינו יותר מרכיבים של שותפות, וכך גם מפעל חדש שמתוכנן צריך להיות קטן, מעין 'בוטיק', ולא קונגלומרט גדול.



## משולחנה של מנהלת אשכול השירות / מיכל (סופר) ברלב

תפקידו כנהג בית, אך הסכים לקחת על עצמו להמשיך ולתת את השירות המסור לחברים. אחת לשבוע, בימי רביעי, שמחה ידאג להמשיך לספק שירות זה.

**איסוף נעליים ופריטים לניקוי יבש** – ייעשה מהעמדה הקבועה ליד מחסני החנות. בנושא **שכפול מפתחות**, יש ליצור קשר ישירות עם שמחה. **תודה לשמחה על ההיענות להמשך שירות זה!**

### נסיעות לרחובות:

**יוסי שנקר** החליף את שמחה ברלב כ"נהג בית". חברים המעוניינים בהסעה לרחובות עם נהג בית, מתבקשים לתאם את הנסיעה מול יוסי שנקר, מראש.

### פדיקור:

יסכה כוכבא מסיימת את תפקידה כאחראית על שיבוץ תורי הפדיקור. דוסי אלטמן נענתה לבקשתי למלא משבצת זו. **תודה ליסכה** והרבה הצלחה ל**דוסי**.

### בריקה:

בהמשך לפרסומים ב"ידיעות יבנה", אני שמחה לבשר על פתיחת עונת הרחצה. בהזדמנות זו אני רוצה להודות לנחום ריין על מסירות של שנים בתפעול הבריכה, **תודה!**

אנחנו מבקשים מהחברים להיות שותפים בשמירה על הניקיון של איזור הבריכה, ואת הפסולת הביתית לקחת ולזרוק לפחים הירוקים. אסורה הכניסה לבריכה בשעות שאינן שעות הפעילות המוגדרות בלוח שעות הרחצה. כניסה לבריכה בצורה לא אחראית מהווה סכנת נפשות. להורים, אנא שוחחו על כך עם ילדיכם ועזרו לנו למנוע מקרים מסוג זה.

בתחילת השנה עוד ריחפה מעלינו עננת אי הוודאות בעקבות הקורונה. והנה עם בוא האביב עננה זו מתפזרת לה אט אט. בתקופה האחרונה אימצנו שרירים. חגגנו ברוב עם, הפקות גדולות עם גיוס גדול של תורנים -- ובאמת זו הזדמנות נוספת לומר לכולם תודה גדולה. החזרה לשגרת העשייה הכוללת תורנות דורשת מכל אחד מאיתנו עוד מאמץ קטן, עוד ריענון של ה-DNA היבנאי לאחר שבמשך שנתיים חלקו היה תפוס. בע"ה חזרנו לשגרה, שגרת עשייה, שגרת שמחה, ושגרת שמח תשמח רעים האהובים.

### תורנויות:

בימים האחרונים נשלחו שיבוצי תורנויות שבת וחתונה לכלל החברים והחברות. אני מבקשת מכל החברים לבדוק היכן הם משובצים ולדאוג להגיע לתורנות, או להתחלף בצורה עצמאית במידה והתאריך בו שובצו לא מתאים להם. התורנות היא חלק מהמשך קיום מרקם חיינו השיתופיים. מי שבגדר חובת תורנות ואינו משובץ, יותר ממוזמן לפנות לרבקה שריד לתורנות שבשגרה, ולמיכל שליסלברג - סדרנית תורנויות חתונה, ולהשתבץ. **תודה לרבקה ולמיכל** שעושות מאמצים רבים כדי למלא את השורות. שולחת מכאן איחולי מזל טוב לכל בעלי השמחות בקיץ הקרב ובא!

### שירות לחבר כחלק מנהג בית:

בשנים האחרונות **שמחה ברלב**, נהג בית, לקח על עצמו כחלק מתפקידו כנהג בית, לתת שירות לחברים בכל הנוגע לשיכפול מפתחות, תיקון נעליים וניקוי יבש. שמחה סיים את

האירוח באופן רציף. לכן, על מנת שנוכל להמשיך ולתת שירות זה, אנא דאגו להחזיר את הדירות נקיות.

לאחרונה נתקלנו במקרים שאורחים הכניסו כלבים לדירות אירוח. מיותר לציין כי **אין להכניס בעלי חיים לדירות אלו**.

#### ענף המזון:

לאחרונה, ענף המזון נתקל בתופעה שחברים מוציאים ציוד מחדר האוכל ללא רשות. ציוד חדר האוכל שייך לענף המזון. אין להוציא כל ציוד מהמתחם ללא אישור ותיאום מול מנהל הענף, גמליאל אטיאס.

בזמן כתיבת שורות אלו, נערכים במטבח לחתונה הראשונה הפותחת את עונת החתונות הבאה עלינו לטובה. אני רוצה להודות לצוות המטבח על מסירות והשקעה רבה ובמיוחד להודות **ליסמין וייסמן**, אשר נרתמה בשעה זו ולקחה על עצמה את הובלת צוות המטבח. תודה לכם!

#### לוי' חודש יוני בבריכה:

ימים א' – ה' 18:00-16:00 - כללי,

ימים א' ג' ה' נשים, 19:00-18:00

ימים ב', ד' – גברים,

ימים א' ג' ה' גברים, 20:00-19:00

ימים ב', ד' – נשים,

#### יום שישי

14:00-09:00 - נשים

15:00-14:00 – גברים

18:00-15:00 - כללי

#### דירות אירוח:

כידוע, מלאי דירות האירוח הצטמצם משמעותית עקב הבנייה. אנו עושים כל מאמץ על מנת להכשיר דירות אירוח נוספות. צוות דירות האירוח עושה מאמצים רבים לתחזק את הדירות. אך יחד עם זאת, אנו נסמכים על החברים והחברות שמקבלים דירת אירוח, להחזירה נקייה בתום השימוש (כולל שטיפה). אין לנו אפשרות להכניס מנקות לדירות

**"בין הברושים והכרם שנית נעבור"**  
(יורם טהרלב)

קבוצת יהודה  
החית 48

**"רקמה אנושית"**  
ערב לזכר חברינו וחברותינו, בנינו ובנותינו  
שהלכו לעולמם  
תמונות ומילים, זיכרונות וצלילים,  
רגעים קטנים מהחיים.

יום רביעי, כ"ג בסיון (22.6.22)  
בשעה 20:30 בחדר האוכל הצפוני.

**מוזמנים!**

לפרטים שושי זלקינד 050-6998350

במודעה זו התאריך מעודכן. אנא, שימו לב לשינוי התאריך, ואנא עדכנו את בני משפחותיכם ובני כיתתכם.

## משולחנה של הקהילה / שמשון גוטליב

### עבודות הבנייה החלו

השבוע התחילה תנועת הפועלים באתר הבנייה הצמוד לגן צבעוני. הנהלת הקהילה החליטה להוסיף שומר כאבטחה נוספת להגברת תחושת הביטחון. השמירה תהיה בשער הכניסה למתחם הבנייה וגם כפטרול. השמירה תתקיים כל יום מ- 07:30 עד 16:30. מה שחשוב ונכון בכל עת, לשמור על שגרת החיים ולשמור על ערנות.

### סיכום ישיבת מועצה

ביום שלישי התקיימה ישיבת מועצה. בפתח הישיבה המליצה ועדת קליטה על קבלתם של **אסף ואושר כהן** למועמדות. לאחר דיון קצר אישרה המועצה את מועמדתם של אושר ואסף. אנחנו מברכים את אושר ואסף ואי"ה כעת חיה נדון במועצה ונמליץ על קבלתם לחברות. ברוכים המצטרפים!

בחלק השני דנה המועצה בשאלת תנועת רכבים של גורמי רפואה ובטחון בשבתות וחגים בחצר המשק.

הנושא נדון בהנהלת הקהילה והתקיים בעקבות פניות של חברים על תנועת רכבים בשבתות וחגים שאינן רפואה דחופה, שלכאורה יש בהן משום פגיעה בצביון השבת שכל כך יקר לנו. החלטת הנהלת הקהילה שפורסמה ב'מבית' היתה: "חברים וחברות שיצטרכו לצאת במהלך השבת לתורנות יחנו את הרכב מחוץ לשער הצהוב אליו הם יגיעו רגלית ומשם יצאו לתורנות. ואילו עובדי בית סביון שמגיעים לכאן בשבת, יגיעו עם רכב ההסעה עד למגרש החנייה הצפוני של חדר האוכל ומשם יגיעו עצמאית לבית סביון".

הוחרגו מכלל זה רכבי רפואה וביטחון שנמצאים בכוננות מיידית שלגביהם לא עלתה השאלה, וברור שכאשר יש קריאה דחופה אסור לאבד זמן יקר ומציל חיים.

על הקביעה של פגיעה באווירת השבת והנחייה שיש להחנות רכבים של תורני שבת וחג מחוץ לשער הצהוב ביקש **זאב ספראי** לערער. בעצה אחת הוחלט שהנושא יידון במועצה.

בדיון במועצה נשמעו דעות לכאן ולכאן. היתה הסכמה שחשוב לנו לשמור על הצביון הדתי של החצר הקיבוצית שלנו. מאידך, לאחר ששמעה את הדברים ודנה בהם בכובד ראש, הגמישה המועצה את החלטת הנהלת הקהילה הקודמת ומעתה גם עובדי בית סביון וגם חברים היוצאים למשמרת במסגרת תורנויות שבת בבתי חולים, בביטחון וכד' יוכלו לצאת ולחזור למגרשי החנייה של חדר האוכל ולא יצטרכו להחנות את הרכב מחוץ לשער הצהוב. רכבים אלו לא יורשו לחנות בלב הקיבוץ ובכביש העוקף.

למעשה היתה זו הישיבה האחרונה של המועצה, מכיוון שמלאו ימיה ואנחנו עומדים בפני בחירת מועצה חדשה. לחברי המועצה אמר נח חיות את הדברים הבאים: "אני מבקש להודות לחברים שנתנו מזמנם, וממרצם, השתתפו בישיבות, הביעו את דעתם ולקחו חלק בהחלטות. המועצה חשובה ליבנה, הן כמבררת דברים לפני האספה והן כמקבלת החלטות. מועצה זו הצטיינה במאור פנים, בדיונים חריים ובכמה החלטות קשות. מודה במיוחד ליו"ר המועצה דביר עדיקה שניהל את המועצה בידיים אמונות.



## סיכום טיולי חורף

בישיבת ההנהלה שהתקיימה השבוע סיכמנו את טיולי החורף. מטעם הצוות השתתפו מאיר אלטמן שריכז את הצוות, אבי ששון וטל בגלייבטר, ומיכל סופר, שגם הגיע לשיבה בשני כובעים, חברת צוות ומנהלת אשכול השירותים.

בטיולי חורף השתתפו השנה 225 חברים. טיולי החורף יצאו לדרך עם חששות כבדים בשל מגפת הקורונה, תו ירוק, מסכות. אך בסיום אנחנו יכולים להוסיף בסיפוק שהחלטה לקיים אותם גם בצל החששות היתה נכונה ועם לא מעט אומץ. התקיימו חמישה טיולים במתכונת רגילה ועוד שני טיולים שהשתתפו בהם בעיקר חברינו מהגיל

השלישי והרביעי. מבחינת הציבור ממש כ"פה אחד" הסכימו שההנאה היתה מושלמת וגם המינון.

מעל כולם בלט **שלמה בוסקילה** שהדריך בכל הטיולים. שלמה, בחושיו החדים ובהיכרות רבת השנים עם קבוצת יבנה, היטיב לקחת אותנו במשעולי מצפה רמון וסביבתה. ממש אחד משלנו.

במהלך הדיון הקצר שוחחנו על מה שצריך כדי לשמר ולקדם את המפעל הגדול הזה של טיולי החורף.

בסיום הודתה הנהלת הקהילה לצוות טיולי החורף על ההשקעה הרבה, הרגישות והשמירה על מסורת שיש להתגאות בה, והצוות הוא היוצק לכך את התוכן. יישר כוח.

### מרפאה :

אחות חירום, טל. 050-6998317/ 4000, איחוד הצלה 1221- [mrkyavne@clalit.org.il](mailto:mrkyavne@clalit.org.il)

בשעה טובה, לאחר חופשת לידה, חוזרת אלינו שושי פיקסלר - אחות טיפת חלב שלנו. שושי תעבוד בימים ראשון ושלישי בין השעות 13:00-15:00. הזמנת תורים דרך המרפאה.

ביום שלישי 07/06/22, וביום ראשון 12/06/22, בין השעות 13:00-15:00 שושי תחסן לפוליו את כל המעוניינים. ניתן להירשם במרפאה אצל טל. חשוב לציין כי חובה להגיע עם פנקס חיסונים, אחרת לא ניתן יהיה לקבל את החיסון.

מבקשות להזכיר כי לבדיקות דם יש לתאם תור מראש מול המרפאה.

עד כאן להפעם, צוות המרפאה

כל עניין – טומן בחובו, ולהעלות הצעות לפתרון, המטפלות טיפול יזום בצד שנדחה".  
עד כאן מעט מדבריה הנוקבים של טובה, משנות התשעים של המאה הקודמת. הם כה פשוטים ובהירים! היה לה האומץ לומר אותם אז, ואני התגאיתי לומר אותם שוב, השבוע. הם נצרכים עד מאד. קראתי לעודד מחנכים ומחנכות לראות את ההזדמנויות שיש בחינוך שאינו מסתגר מאחורי חומות בצורות וקראתי להשמיע את הבשורה שמחלוקת נושאת בתוכה עושר ריבוי פניה של האמת. זהו כוח לו אנו זקוקים היום יותר מתמיד במדינת ישראל.

**הטקס השני בו נכחתי השבוע - הטקס לזכרם של נופלי התנועה הקיבוצית ונפגעי פעולות האיבה** שהתקיים כמדי שנה באגדרטה ביער הקיבוצים, היה מרשים ומרגש מאוד. --- זכינו לשמוע את דבריה המרגשים של עיריה מרדכי, ששכלה את בעלה – יאיר מרדכי ז"ל בפיגוע בשער קיבוץ שלוחות. יאיר שילם בחייו כשעצר בגופו מחבל מצוייד בחומר נפץ רב, ובכך מנע פיגוע המוני. הזמנו להניח זר על המצבה נציגי משפחת יקותיאל מקיבוץ סעד, ששכלו את בנם אמיתי בפיגוע ירי בשנת 2002. אמיתי הי"ד הותיר אחריו הורים, 4 אחים ואחיות ורעייה טריה. זר נוסף הניחה חגית סלע, אלמנתו של אהרון דוד סלע, בן קיבוץ עין הנצי"ב שנפטר ב- 2007 עקב מחלה, והוכר כחלל צה"ל שנפגע ממימי העכורים של הקישון בשירותו בגדוד הצליחה של השייטת. לאמירת קדיש הזמן שלמה ליבוביץ מניר עציון ששכל את בתו, נעם בת השבע, בפיגוע בכביש 6 בשנת 2003.

## משולחנה מזכלי"ת – ריבוי פנים של אמת עטוף בזכרון

בתחילת השבוע השתתפתי בשני טקסים:

**טקס קבלת פרס קונסטנטינר לחינוך יהודי** מבית הספר לחינוך באוניברסיטת תל אביב שהוענק למרכז הרצוג לדורותיו, וזכינו, יונתן דובוב ואני להשתתף בו. בדברים שאמרתי בשם מרכז הרצוג ותנועת הקיבוץ הדתי, הבעתי את הערכתי הגדולה לדור המייסדים של המרכז ולאנשים שהובילוהו בעשייה הברוכה עד היום, וציטטתי מהדברים שאמרה טובה אילן ז"ל, מייסדת המרכז, לפני קרוב לשלושים שנה, על חשיבותו של החינוך למחלוקת. וכך כתבה טובה בין השאר:

"זה זמן רב אני עוקבת בדאגה אחר גילויים של תפיסה הרווחת ברחוב הדתי, כאילו יש רק שיטה אחת, דעה אחת פוליטית, חברתית, חינוכית או אחרת, המכוונת לאמת, וכל הדעות האחרות נפסלות כשגויות או כמורדות באמת התורנית. לגישה עקרונית זו... יש השלכות בתחומים רבים של חיינו, ואני רואה בהן סכנה מרובה. המחלוקת ההלכתית אינה תוצאה של כישלונות האדם, אלא **משקפת את האופי הפלורליסטי של הרצון האלוהי...** החוקים והחירות האזרחית אינם אלא תוצאה של פשרה בין דעות מנוגדות... מכאן הצורך והחובה לביקורת המשטר, אך גם הצורך להבין את **חלקיותה** של האמת שאנחנו מייצגים. יש צורך בענווה, שהרי **ייתכן שהאמת שלנו אינה האמת המוחלטת.** ענווה כזו תביא לא רק להאזנה קשובה לדברי היריב, לא רק לאי-פסילתו, אלא גם לניסיון להתלבט בניגוד שהעניין –

## **נפרדים במעיין – פורום מזכירים ומנהלי קהילות**

בשבוע שעבר התקיים מפגש סיום שנה של פורום מזכירים ומנהלי קהילות, והוא הוקדש גם לפרידה מרותם שכטר שהובילה יחד עם יפעת ניימן את הפורום, וזכתה להערכה בדברים שהקריאה זהר להב שפר - מנהלת הקהילה של משואות יצחק: "תודה בשם כולנו על שהובלת, שחיברת, שאפשרת, שחשבת מחוץ לקופסה, שחלמת - ושהגשמת. שעשית את הדברים בסבלנות, בחיוך, באמונה ובאהבה גדולה". במפגש שהתקיים ב'מעין - מקום לתרבות', בלב אזור התעשייה הסמוך לקיבוץ מעין צבי, נפגשו המשתתפים עם תמיר הירשברג - בן וחבר קיבוץ נחשולים, שסיפר על המניע להקמת המעיין. תמיר סיפר על הבחירה דווקא במקום שיש בו 'אי נוחות' בין האוכלוסיות המגוונות שחיות באזור - אוכלוסיית חוף הכרמל וזכרון לישובים הסמוכים - ג'סר א-זרקא ופורידיס, ועל הרצון לשלב ביניהן דרך אמנות ויצירה. ה'מעין' מהווה בית פתוח לאמנים, מעצבים ויוצרים ויש בו חדרי סטודיו, גלריה ומתחם לאירועי תרבות ושוק אכרים מקומי. במהלך היום המקום משמש גם כמרחב עבודה משותף (WEWORK). השילוב של איזור מסחרי עם מתחם אמנות התגלה בעולם כיעיל לפתרון בעיות תפעוליות, והוא מהווה הזדמנות לאמנים לפעול ולזכות להערכה בסביבה עסקית, הוא מעלה את הערך הנדל"ני של המקום ושני הצדדים נהנים מכך. נפגשנו עם בועז טורפשטיין, אן מחזור תעשייתי, שהדגיש את הערך המוסף של שימוש במוצרי לוואי של מפעלים ותרומה לשימה על סביבה וקיימות למפעלים. המפגש

עורר שיח על מקומו של האמן בקיבוץ - בעבר והיום, ועל האפשרות לעסוק באמנות בלי להתנצל. בדברי הסיכום שלה הודתה רותם לחברי הפורום: "על שנתתם לי להיכנס לקהילותיכם ללוות, לגעת, ללכת ביחד. להיות שותפה לשליחות שלכם", ציינה בין השאר את יפעת "שהפכה את הפורום הזה במקצועיות למרחב משמעותי לומד ומשתף" ואיחלה הצלחה למחליפתה - בת עמי, מתוך הכרה ביכולותיה: "לפתח ולהצמיח את האגף והתנועה". צלילי הפרידה כללו פלייליסט של 30 שירים שנאספו גם משותפי העבר בעבודתה של רותם בתנועה, המוקירים את פועלה הרב ומודים לרותם על תרומתה הבלתי נלאית והמקצועית לקידומו של אגף חברה, התנועה והקיבוצים. אנו מאחלים לרותם המסיימת את החפיפה עם בת עמי בסוף חודש מאי, שגשוג והצלחה בהמשך.

## **במחלקת צמיחה ומעורבות – עדי שגיא**

**צמיחה** - בשבוע שעבר התקיים מפגש זום שעסק בתרבות ארגונית. במפגש בו נכחו גם כמה בעלי תפקידים חדשים שזכינו להכיר לראשונה, ניתחנו בעזרתו של מני כץ סוגיות שונות שעולות גם מהשטח מתחום הקליטה, ובדילמות כגון - היכולת לדייק את מי לקלוט מתוך עשרות פניות; מחירים ורווחים של קליטה מסיבית לעומת קליטה איטית; סוגיית קליטת בני המשק ועוד... היה מפגש מצויין ועל כך תודה למשתתפים ולמני כץ, שמנחה אותנו במקצועיות. בחלקו האחרון של המפגש נפרדנו מרותם היקרה - מנהלת אגף החברה, שהיתה שותפה מלאה בהקמת הפורום ובליווי שלו.

## **שרה עברון וחברי המזכירות הפעילה**

# ערב שבת (כנפי היונה)

נתן יונתן

תָּלַם אַחֲרוֹן וְחִשָּׁד בְּגִנָּה  
הַיּוֹם אָמַר אֶת סוּף הַמְּנַגֵּינָה.  
עָרַב חֲרִישֵׁי חֲתָם אֶת הַתְּמוּנָה  
בֵּין אֹר לְחִשָּׁד נָחָה הַשְּׂכוּנָה.

דָּיַג אָסַף חֲכָה אַחֲרוֹנָה  
הִנֵּה כָּבֵד יוֹם שְׁשֵׁי פָּנָה.  
שׁוּקֵי הָעִיר, כְּנָפֵי הַיּוֹנָה  
לְבָשׁוּ כֶּתְנֵת לְבָנָה.

הַשְּׁלַחַן מוּכָן וְנֶאֱסָפוּ כָּלָם  
גֵּרוֹת דּוֹלָקִים עִם יָיִן וְחֻלָּה  
יוֹם עֲמַל כָּלָה, וַיְמַה שְּׁלֵא נִשְׁלָם  
אוּלַי נִתְחִיל מִחֵר מֵהַתְּחֻלָּה.

על השירים : יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת : [bimkomon@gmail.com](mailto:bimkomon@gmail.com)  
המערכת : דינה ספראי, טליה גולדנברג, תמר דגני, ניר יעקבי ושרית פישביין.